

Álmomban lányok kellenének. A nő illata. A nő selymes bőre. A nő csókja. A simogatása. Már, hogy Ő téged. És Te őt. A domborulatai. A mellei, a Vénusz-dombja. A nő egy nagy domborulat. Ki mit szeret belőle. Van, aki a fenekét.

Van egy múzsám egy gyönyörű királylány, kios virág úgy hívom. A nők olyanok, mint egy virág.

Én a borotvált Vénusz-dombot szeretem. Mint az antik és klasszicista szobroknál.

Azt jó megmászni.

A virág is jó. Nadragulya. Bella Donna. Szép nő olaszul. Halálos minden része.

Igen, igen.

Igen. Nekem volt már ilyen, de megúsztam halál nélkül.

Én most érek a végére, el kell engednem. Ami nagyon fáj, és nem az elengedés fáj, hanem az, hogy fáj.

Én nagyon szeretek élni. Van egy mondásom, jelszavam, csupa idegen szó: Hedonizmus és Homeosztázis. Szóval élvezetek és egyensúly a környezettel.

Két H.

Ezt mondjuk egymásnak, és mi tudjuk, miről van szó. Két H. Valamikor 1968-ban volt egy jelszó, a három M. Marx, Mao, Marcuse.

A diáklázadások idején. Nekem is volt Mao jelvényem. Volt, akinek Mao-kiskönyve is volt. Marcuse az egy amerikai filozófus. Aki a kapitalizmus elleni elméletet gyártott.

1968-ban a fél világ diákjai tüntettek az „establishment” ellen. És sokan meghaltak. És sokat megverték a rendőrök. Minden országban. Különösen Franciaországban, Németországban és az USA-ban. Daniel Chon Benditt és Rudi Duchke voltak az európai diákvezérek. Az utóbbi meghalt. Az előbbi beépült az establishmentbe. Most a legvéresebb szájú környezetvédő magyarelles brüsszeli képviselő.

Az öregség a fiatalság elvesztése. Nem fiziológiailag. Nézetileg. Nézhetetlenségileg. Mint a Gorgó-fők, az egyetlen halandó, Medusza. Amitől közvetlen látvány esetén kővé válsz. Csak Pallasz Athéné pajzsán tükröződve vágthatod le a fejét. És álmodban küzdesz Minotaurus ellen. És a három M ellen. A két H-ért. Mert ez csak álmodban valósítható meg: Hedonizmus és Homeosztázis.